

vil jeg ikke sige, at Lovforslaget just skulde vedtages, som det foreligger. Ogsaa jeg har forskellige Bemærkninger at gøre ved Enkelt- heder deri. Jeg nævnte i Fjor nogle af dem, og jeg kunde ogsaa i Aar nævne nogle; men det skal jeg ikke i Djebliffet komme ind paa. Jeg tror imidlertid, det vilde være vel knapt, om man, som det ærede Medlem (N. S. Larsen) nu anbefalede, vilde nøjes med at nedfætte Forældelsesfristen for de saakaldte Regningskrav i § 3 fra 20 Aar, som den nu er, til en kortere Tid — jeg ved ikke, om de 3 Aar, der ere foreslaaede, vilde passe det ærede Medlem. Foruden Nedfættelsen af For- ældelstiden til — som Regel — 10 Aar og i de nævnte Tilfælde 3 Aar, ere jo Hovedpunkterne i Lovforslaget, for det første at man ikke som tidligere til Afbrydelse af Forældelsen skal kunne nøjes med et Paa- krav; men at man, naar man ikke kan saa Skyldnerens Erkendelse af Gælden, skal an- lægge og gennemføre Søgmaal mod ham, og dernæst, at Forældelsen ikke som i Chr. V. tes Danske Lov 5—14—4 regnes fra Forholdets Stiftelse, men fra Forfaldstiden. Det sidste Punkt omtalte det ærede Medlem ikke, og jeg tør maasse deraf slutte, at han dog i saa Henseende ikke har noget, mod Lovforslagets Regel. Det tror jeg ogsaa, er almindelig anerkendt, at det er urimeligt i saa Henseende at blive staaende ved det gamle; at regne Forældelsen — fra Forholdets Stiftelse. Naar Forældelsen be- bragtes — og det maa den vel — som en Pånavirkning, der rammer den forlømmel- lige Kreditor, saa er det jo naturligt, at man først lader Fristen løbe fra det Djeblif, han har forømt noget, det vil sige fra det Djeblif, Fordringen er forfalden. Det tror jeg, at man i alt Fald vil kunne blive enig om. Det 3dje Punkt, som det ærede Med- lem særlig fremdrog, er saa dette, at man ikke skal nøjes med Paa krav, men at der skal anlægges Søgmaal. Det ærede Med- lem mente, at det var at paalægge Befolk- ningen et stort Besvær og kun vilde være af Interesse for Sagførere med ringe Praksis. Jeg vil jo nødig melde mig som en saadan; men jeg vil dog sige, at jeg tror, det er for lidt her at nøjes med Paa krav. Naar man overhovedet gaar ud fra, at der bør være en Ende paa alting og altsaa vil have „For- ældelse“ — og det er jo noget vi hos os have

haft i Hundreder af Aar — saa forekommer det mig rigtignok at være saa temmelig Humbug, hvis man vilde nøjes med den Afbrydelse af Forældelsen, som bestaar i, at Kreditor sender Debitor Bud — det være sig mundtlig eller skriftlig — om, at han mener at have noget til gode hos ham. Saaledes er det jo nu. Naar der er et tvivlsomt Forhold mellem de to Parter, som ifølge Lovens almindelige Bud ere ved at foreldes, saa kan Fordringshaveren und- gaar Lovens Bud ved blot at lade Debitor vide, at han er af den Mening, at Debitor skylder ham noget. Naar Kreditor blot senere kan bevise, at han har gjort saadant Paa krav over for Debitor, saa er det nok. Det forekommer mig at være for lidt; thi det sætter jo Debitor i en meget ubehagelig Situation. Han er nu af den Mening, at han ikke skylder noget — det maa vi jo gaa ud fra, for ellers vilde han vel have klaret for sig — men han kan ikke gøre noget; thi det ærede Medlem maa vide, at det, at man er krævet, er ikke nok til at anlægge Sag mod den, der kræver en, til at høre sig kendt ikke-forpligtet. Debitor er da udsat for at maatte vente endnu i 20 Aar for endelig at saa den Sag klaret. Det fore- kommer mig, at det er i Grunden at gøre Forældelsesinstitutionen til Humbug, naar man saaledes kan vedblive at styde Afgørel- sen ud i det uendelige. Paa den anden Side kan jeg godt forstå, at der kan være nogen Vængtelse fra Publikums Side over for den Tanke, at man til Afbrydelse af Forældelsesfristen skal være nødt til at an- lægge og gennemføre Søgmaal. Det er naturligvis ikke morsomt, naar man har en Debitor, om hvem man tror, at han sidder daarligt i det, at skulle koite Penge paa et Søgmaal for at kunne holde sit Krav i Live. Men for det første maa det erindres, at man altid kan undgaa Forældelsen derved, at Debitor anerkender Gælden, og det vil han dog vel i Reglen gøre, naar han ellers faar et Søgmaal paa Halsen straks, og hvis han da erkender Gældens Rigtighed. Og anerkender han den ikke, ja, saa er det bedst, at Sagen kommer til Afgørelse straks, medens han har sine Forsvarsmidler og den anden sine Angrebsmidler paa rede Haand. Men jeg erkender, som sagt, at Befolkningen ved en Proces kan skræmme adskillige fra at